

Till

Professor Emeritus

GABRIEL REIN

den 18 Februari 1861.

Bjöd så bland vänner en anboren sed,
Att vid ett afsked horn skall tömmas.
Grånade kämpe i ljusets led!
Skiljs du från oss, du skall dock ej glömmas.
Innan du lemnar oss, stanna än,
Du vår trofaste, gamle vän.

Lyss till den sång, som ur ynglingabröst
Höjs för att dig vår hyllning gifva.
Hög är dess eld och allas dess röst.
Djupt i vår själ ditt minne vi skrifva,
Lära och värf icke glömmas kan,
Ej det hjerta, som för oss brann.

Älskat du hafver ditt fädernesland
Och för dess ungdom offrat åren.
Du har förstått dess eld, dess brand,
Ler ännu ung, fast flyktad är våren.
O vi dig se! — hvem vill ej förstå,
Att du evigt oss minns också?

Innan vi skiljas, dock ännu ett ord.
Lyss till den ed, som dig vi svärja:
Lefva och dö för vår fosterjord,
Häfderna spörja, lagarna värja.
Endast den löftesbägaren är
Värd den skålen, vi tömma här!

J. J. Werkö